

Единъ день намѣрили Османа убитъ. Намѣрили го съ смазана глава край селото, близо до кошаритѣ на седемтѣ братя. Скочили турцитѣ, дошли много и отъ други села, уловили, вързали седемтѣ братя единъ за другъ и ги закарали вързани въ града. После ги изпратили въ другъ по-голѣмъ градъ и ги затворили тамъ.

Минали се дни, минали се месеци, минала цѣла година, никой не узналъ кой убилъ злия Османъ. А братята, макаръ и невинни, лежали въ затвора.

Угрижило се селото. Посърнали женитѣ и децата на затворенитѣ. Тюхкали се женитѣ, плачели децата. По-стари селени почнали да имъ думатъ:

— Продавайте мило и драго, сбирайте пари и идете да пуснете мжжетѣ си!.. Ще изгниятъ въ тъмницитѣ!

Отчѣени, женитѣ продали набързо овце, волове, крави и всичко що имали. Събрали и каквито нанизимали: златни и сребърни гривни, павти, обеци и напълнили седемъ торби. Метнали торбитѣ на рамо. Хванали децата си за ръце и тръгнали за града.

Вървѣли, вървѣли — день, два, три — чакъ на петия день, капнали отъ умора, стигнали въ голѣмия градъ, кждето били затворени братята.

Отишли женитѣ и децата вкупомъ право въ пашовия конакъ*). Единъ турчинъ ги разпиталъ защо сж дошли. Женитѣ съ плачъ му разказали мжжитѣ си... И накрай му показали седемтѣ торби, пълни съ пари и скжпоценности, които носѣли да освободятъ мжжетѣ си.

Свѣтнали очитѣ на турчина. Скочилъ той и имъ казалъ: — Елате!

Завелъ ги въ една праздна стая и казалъ да оставятъ тамъ торбитѣ. Следъ това ги повелъ презъ единъ дълъгъ коридоръ, че презъ другъ, презъ трети. Завелъ ги въ друга отдалечена праздна стая. Казалъ имъ да мълчатъ тамъ и да чакатъ, той ще доведе мжжетѣ имъ. Но да стоятъ мирно и тихо, никой да не ги види, никой да ги не чуе.

Седнали женитѣ въ стаята, прегърнали децата си и зачакали. Чакали, чакали, минало се вече пладне, никой не идва. Децата огладнѣли, почнали да плачатъ. Разплакали се

Конакъ—управлението на града. Тамъ живѣлъ и пашата.